

smaaligt holdt igen ud fra den Betragtning, at Forholdene var saaledes, at vi kunde se, der vilde ske en Nædgang i Priserne, men resolut gik med til det dobbelte. Det vil derfor være rimeligt, at man nu viser den Imødekommehed fra den anden Side, der ligger i at anerkende det retfærdige i, at man nu gaar ned til 1 800 Kr., hvilket i Virkeligheden svarer til Prisniveauet. Der-til kommer, at det bliver de højest lønnede, det kommer til at ramme.

Vi har i Øjeblikket en Forsikring, som udelukkende hviler paa Arbejdsgiverne, og det har aldrig nogen Sinde været Tanken, at Arbejderne skulde have fuld Erstatning. Da Byrderne fra Begyndelsen blev lagt paa Arbejdsgiverne alene, var det ikke Tanken, at der skulde tegnes fuld Forsikring, men Arbejderne skulde selv tage en Del af Risikoen. Jeg vilde have betragtet det som et Gode, ifald vi var naaet dertil, at Arbejderne ved egen Hjælp kunde have faaet fuld Erstatning, men jeg gaar ud fra, at det er haabløst at tænke paa det i Øjeblikket. Men kunde vi naa til, at de bedst stillede tegnede en Forsikring ved Siden af, saa de derved kunde sikre sig fuldt ud, tror jeg, vi var inde paa en god Vej. Alt i alt kan jeg anbefale, at vi gaar den i Lovforslaget foreslaaede Vej.

Minimallønnen for dem, der er over 60 Aar, er sat til 600 Kr., medens den for dem, der har tegnet frivillig Forsikring, er sat til 900 Kr. Jeg kunde tænke mig, at der var Grund til i Udvalget at overveje, om de to Tal staar i rimeligt Forhold til hinanden. Vi maa jo huske paa, at af dem, som er over 60 Aar, kan der være adskillige, der, selv om de ikke er meget gamle, dog har en overordentlig ringe Arbejdsevne. Og jeg kunde tænke mig, det vilde være forsvarligt at sætte denne Løngrænse en lille Smule ned. I hvert Fald er det noget, der kan forhandles om i Udvalget, det vil vist være nok saa frugtbart som at føre en lang Diskussion om det her.

Jeg kommer saa til § 49. Ved forskellige Lejligheder er der kommet en Del Kritik til Orde over alle de Byrder, der paalægges Erhvervene ved de forskellige lovpligtige Forsikringer; en saadan Kritik kom bl. a. stærkt frem paa de sjællandske Landboforeningers Delegeretmøde, og Kritikken gjaldt navnlig de stigende Forsikringspræmier til Arbejdsløshedsfonden og til Invaliddefonden, men ogsaa de Byrder, som foranlediges ved Ulykkesforsikringsloven. Tillige kritiserede man de Præmier, som Selskaberne kræver af Forsikringstagerne. Og paa et enkelt Punkt maa det

indrømmes, at denne Kritik er berettiget. Præmien for Forsikringen af tilfældig Medhjælp har i 1922 udgjort 77 470 Kr., medens der i samme Tidsrum er udbetalt 4 921 Kr. i Erstatninger. Man maa jo indrømme, at der her er et Misforhold til Stede. Dog vil jeg straks sige, at man skal være en lille Smule varsom med at benytte en saadan Statistik. Den gælder jo kun et enkelt Aar, og der kan muligvis indtræffe flere Ulykker et andet Aar, hvorved Forholdet kan forandres ret betydeligt. Dog tror jeg, det er givet, at der er et Misforhold til Stede, selv om man tager i Betragtning, at Forsikringsselskaberne netop ved denne Forsikringsart har en overordentlig stor og dyr Administration. Der skal nemlig tegnes og administreres en overordentlig stor Mængde smaa Forsikringer. Jeg forstaa derfor saa udmærket, at den højtærede Minister nu foreslaar, at hvis man ikke benytter tilfældig Medhjælp i over 50 Dage indenfor et Aar, er man ikke pligtig at tegne Forsikring, idet de paagældende Personer skal have deres Forsikring udbetalt gennem Statens Ulykkesforsikring, der saa faar sine Udlæg dækket af de forskellige Ulykkesforsikringsselskaber. Jeg synes, at dette er en meget praktisk Fremgangsmaade, men det maa jo indrømmes, at den ikke kan kaldes absolut rationel, thi det er jo givet, at de, som beskæftiger saadanne Arbejdere, bliver fritaget for Byrder, som de andre Arbejdsgivere kommer til at bære. Dog mener jeg, at der er mange praktiske Ting, der taler for, at man bør gaa den Vej, i hvert Fald tror jeg ikke, der kan findes nogen bedre. Det kan ikke siges at være rigtigt at opretholde en saadan Administration som den nuværende med Opkrævning af en i Forhold til Udgifterne saa overordentlig stor Præmieindtægt.

Med Hensyn til den Kritik, der rejses mod Selskabernes Præmie, da tvivler jeg ikke om, at der er Selskaber, der tager for store Præmier, men jeg tror ikke, at Lovgivningen skal gribe ind derved. Vi er her hjemme kommet videre frem med Andelssystemet end noget andet Land, og hvis Forsikringstagerne følte, at de blev udnyttet, har de ingen bedre Udvej end denne til at sikre sig, at det, der ikke bliver udbetalt i Erstatning, kommer dem selv til gode; det vil ske, naar de blot sørger for en økonomisk Administration. Den, som gaar ind i et saadant gensidigt Forsikringsselskab, kan naturligvis ikke være sikker paa, at alt er, som det skal være, men man har dog et Fingerpeg i den Retning gennem de Opførelser, der foreligger offentliggjort fra de